

ἤθελε σεί / σται καλὰ καμωμένον καὶ καλὰ δουλεμένον ὡς προμετάρειν ἢ ἂν ἐθέ-
 λασιν τὶς εὖρειν / εἰς καμμία ἀταξία τῆς κλεψίας νὰ πριβάρουνται ἀπὸ μέσαν καὶ νὰ
 χάνου τοὺς κό / πους τος. Εἰ δὲ πάλι καὶ κάνουν τον καλὰ καὶ ἐνπιστεμένα νὰ τῶχουν
 ὡς ἄνωθεν παίδι / ω παιδιῶν τος. Εἰ δὲ πάλι καὶ δὲν ἐθέλασιν ταιριάζειν οἱ μετα-
 γενέστεροι νὰ βάζουν / δύο καλοὺς γεωργοὺς καὶ νοικοκυροὺς νὰ θεωροῦσιν τὸ
 αὐτὸν πρᾶμα καὶ ἂν τῶχουν καλὰ κα / μωμένον καὶ καλὰ κυβερνημένον νὰ γροι-
 κᾶται καὶ νὰ μετεχένου πάντα οἱ αὐτοῖν [[νι]] κο / πιαστάδες τὸ ἕνα τετάρτιν τοῦ
 αὐτοῦ πραγμάτου καὶ τὰ ἐξῆς ξεκαθαिरνώντας / ὅτιν ἂν τὸ κάνη καλὰ καὶ αὐτὸς καὶ
 οἱ κληρονόμοι του νὰ τῶχουν πάντα παντοτινὰ μὲ / τὴν Ἁγία καὶ νὰ μὴν ἡμπορῆ
 ποτὲ νὰ μοιραστῆν. Εἰ δὲν καὶ δὲν ἐθέλασιν τὸ κάνει κα / λὰ νὰ ἔχουν ἐξουσία οἱ
 ἐπίτροποι νὰ τὶς βγάξουν καὶ νὰ τὸ δώνου ἄλλοῦ χωρὶς / καμμιᾶς λογιῆς κρίσιν
 ἐπειδὴν καὶ νὰ μὴν ἤδωκε καὶ καμμιᾶς λογιῆς πληρωμὴ εἰς τὸν παν / τίκιν καὶ νὰ
 εἶναι κρατημένοι οἱ κοπιασταὶ νὰ πεζουλιάζουν καὶ τὸ πρᾶμα ὅπου εἶ / ναι τῆς
 χρείας καὶ νὰ παίρνου θέλημα πάντα οἱ κοπιαστάδες σὲ τρῦγος καὶ εἰσὲ πά / τος καὶ
 νὰ φέρνου καὶ τὸ καλαθιάτικον κατὰ τὴν τάξιν καὶ τὰ ἐξῆς. Ὅθεν εἰς βεβαίωσιν /
 ἀπογράφουν καὶ οἱ ἄνωθεν ἐπίτροποι ὑπὸ χεῖρος τος.

/ — Νικόλαος ἱερεὺς Τριβιζᾶς καὶ οἰκονόμος Ἡεροναξίας βεβαιῶνω τὰ ἄνωθεν —

/ — Σταυριανὸς Μυγαλιτζῆς ὡς ἐπίτροπος τῆς Ἁγίας βεβαιῶνω τὰ ἄνωθεν.

/ — Μανώλης Διακονόπουλος πύτροπος τῆς Ἁγίας βεβαιῶνω τὰ ἄνωθεν —

/ — Μανώλης Θεολογίτης ὡς ἐπίτροπος τῆς Ἁγίας βεβαιῶνει καὶ μὴ ἔχει γράμματα
 ἔγραψα κάγῳ / ὁ ὑπογράφοντας διὰ λόγου του

/ — Ἰωάννης Μηνιατῆς νοτάριος ἔγραψα.

582

Διαθήκη

φ. 309^Γ

/ Ἐβγαλμένη ἀπὸ τὸν ἀρφανό, ἀκόμη καὶ ὁ πόντος
 τοῦ Νικολάκη / ἐβγαλμένος ἀπὸ τὸν ἴδιον Νικο-
 λάκη καὶ πάλι ἀπὸ Κωνσταντῆ / Τραουμανάκη.

/ [+ Εἰς δόξαν τοῦ] αἰωνίου Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. 1685 / ἐν μηνὶ Δικεβρίου 16 /
 ἐπειδὴ καὶ οὐδεὶς τῶν ἄν / [θρώπων] οἶδεν τὴν τελείωσιν αὐτοῦ οὐδὲ τὴν ἡμέρα
 οὐδὲ τὴν ὥρα διὰ τοῦτον καὶ μισὲρ Φραν / [τζ]έσκος Βαφτισμένος εὐρισκόμενος
 εἰς κλίνη κατάκοιτος καὶ φοβιζάμενος τὸν ἄω / [ρο]ν θάνατον μὴν τὸν καταλάβην

ἀφνίδια καὶ μείνη ἀδιόρθωτος ἐπροσκάλεσεν ἐ / μένα τὸν ὑπογράφοντα νοτάριον
 ἵνα διὰ τῆς τοιούτης διαθήκης διορθωθῆσεται. / Σῶον γὰρ ἔχειν τὸ νοῦ ἀκεραία τῆ
 γλώττα καθαρὰ τὰς ἀκοὰς καὶ τὰς ἐτέρας του αἰσθήσεις. Καὶ / ἐν μπρώτοις ἀφήνει
 πᾶσιν τοῖς ἐν Χριστιανοῖς τὴν ἐν Κυρίου ἀγάπη καὶ τετελειωμένη συνχώ / ρεσιν
 ἔπειτα ζητεῖ καὶ αὐτὸς τὰ ὅμοια παρ' αὐτῶν. Ἐπειτα ἀφήνει ὁλωνῶν του τῶν μπαί -
 / διῶν τὴν εὐχὴν τοῦ ἀφέντη τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς κυρίας Θεοτόκου καὶ τὴν ἐδικὴν
 του ἦτοιν λέγειν / ἂν τοῦ τύχην θάνατος νὰ τὸν ἐνταφιάσουσιν εἰς τὴν ἐνορίαν του
 εἰς τὴν Ἁγία Παρα / σκευὴ ὅμως λέγειν πῶς ὄντας ἦτονε εἰς τὴν Μπόλη πού τὸν
 εἶχασιν εἰς τὸ κάτεργον ἐπῆγε ὁ υἱό / ς του ὁ Διαμαντῆς ποῦτονε ἐκεῖ ἐτότες καὶ
 ἤδωκε τὸ χρέος καὶ ὅλες του τίς ἐξοδες καὶ ἤβγαλέν τονε διὰ / τὸ ὅποιο χρέος τοῦ
 ἀφήνει τὴν μποταμίδα ὅπου ἔχειν εἰς τὸν Κινίδαρον τὴν ἔχειν ἀγορὰ / ἀπὸ τὸν Χά-
 μπα. Ὅθεν λέγειν πῶς ὁ υἱός του ὁ Νικολάκης ἐπῆρε τὰ ροῦχα τοῦ ἐγγονοῦν του
 τοῦ Ἄρφانوῦ / καὶ ἐπῆρεν τα στὴν Ἄμοργὸν καὶ ἂν τὰ στρέψην καὶ δώση τοῦ τα νὰ
 εἶναι ἐκεῖνα ὅπου τοῦ ἀφήνει εἰς τὴν δια / θήκη ὅπου ἤκαμε εἰς τὸ κάτεργον / ἐδικά
 του. / Εἰ δὲ καὶ δὲν τοῦ τὰ δώσην νὰ εἶναι τοῦ Ἄρφانوῦ τοῦ Φραντζέσκου τὴν ὁ / -
 ποία διαθήκη πού ἔστειλε ἀπὸ τὸ κάτεργον εὐρίσκειται εἰς τὴν μάννα τῆς καντζηλλα-
 ρίας κάμοῦ / τοῦ νοταρίου καὶ θέλει καὶ λέγειν ὅτιν νὰ εἶναι σίγουρα καὶ βέβαιη στὰ
 ὅσαν γράφει. Ἀκόμα λέγειν ὅτιν στὰ / ἦσαν ἀφήνει νὰ τὰ τρώη ἢ ἀρχόντισσάν του
 ἕως τὴν ζωὴν της καὶ ἀποθανώντας της νὰ γίνεταί ὡς πα / ρανγγεῖλει. Ἀκόμα
 λέγειν πῶς στὸ ἀμπέλι τοῦ Μπλουρὰ πού ἔχειν πουργοταμένον τῆς κόρης του τῆς
 κερά / Ἄγγελέτας νὰ τὸ κρατῆν καὶ νὰ τὸ καρποτρῶγῃ ἢ ἀρχόντισσάν του ἢ κερά
 Φλουροῦ ἕως τὸν θάνατόν της / καὶ ἀποθανώντας της νὰ τὸ παίρνη ἢ θυγατέραν της
 καὶ ἔτζι νὰ μὴν ἠμπορῆ κανένα παιδὶ νὰ τὴν / ἐδιασείσῃν στὰ ὅσαν παραγγεῖλη.
 Εἰ δὲ ὅποιο παιδὶ ἠθελε τὴν ἐσυχύσειν καὶ ἔβγει ἀπ' ὅ,τι παραν / γγεῖλη νὰ ἔχην τὴν
 κατάραν τοῦ ἀφέντη τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς κυρίας Θεοτόκου καὶ τὴν ἐδικὴν του.
 Ἀκόμα λέγειν πῶς / στὰ ὅσαν ἀφήνει τοῦ υἱοῦν του τοῦ Διαμαντῆ διὰ κοσκάτο τὸ
 παρὸν νὰ εἶναι σίγουρα καὶ βέβαια καὶ κα / νένα παιδὶ νὰ μὴν ἠμπορῆ νὰ τὸν ἐδια-
 σείσῃν ἢ νὰ τὸν ἐσκανταλίσῃν καὶ τὰ ἐζῆς. Ἐτιν ρωτηθεὶς πα / ρ' ἐμοῦ τοῦ νοταρίου
 εἰ ἔχει παραγγεῖλει τί ἕτερον καὶ εἶπε μου οὐχὶν εἰ μὴ ἢ παροῦσαν του διαθήκη
 ἐτούτην καὶ ἢ ἄλλη ὁ / πού ἦστειλε ἀπὸ τὸ κάτεργον νὰ εἶναι σίγουρες καὶ βέβαιες
 βάνοντας καὶ ἀξιοπίστους μαρτύρους / οἱ ὅποιοι ἀπογράφουν ὑπὸ χειρός τος καὶ
 βάνει τίς καὶ μάρτυρες διὰ τὴν ἄλλη διαθήκη πῶς νᾶναι / σιγούρα καὶ τὰ ἐζῆς.—
 / — Χρουσῆς Γιουστινιάνος μάρτυρας [[ασ]]
 / — Μανώλης Διακονόπουλος μάρτυρας —
 / — Φρατζέσκος Βαφτισμένος βεβαιώνω
 / — Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

